

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi A. B.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn. I S 71/24,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 8 stycznia 2025 r.,

odrzuca skargę.

l.n

UZASADNIENIE

Pismem z 5 września 2024 r. A. B. (dalej: „skarżący”) wniósł skargę na przewlekłość postępowania toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn. akt I S 71/24. Odnosząc się do powyższego skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie przewlekłości postępowania w powołanej wyżej sprawie;
2. wydanie Sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia: „skontaktowanie się z Prokuraturą Okręgową i Rejonową w Gdańsku, w Warszawie, w Szczecinie, w Katowicach, a także z Prokuraturą Krajową”.

W uzasadnieniu skargi na przewlekłość postępowania skarżący przedstawił argumenty, które w jego ocenie uzasadniały podniesione przez niego żądania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. 2023, poz. 614 z późn. zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia tylko wówczas wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość, jeśli skarżący wniesie żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi. Dodatkowo Sąd Najwyższy uważa, że skarga powinna m.in. wskazywać okoliczności, które mają znaczenie dla strony i obrazują jej zachowania w sprawie. Brak tych elementów również wyklucza ocenę merytoryczną skargi.

Przekładając powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że skarżący nie sformułował w sposób prawidłowy żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie. Skarżący w uzasadnieniu skargi nie wskazał nadto w sposób szczegółowy, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny nie przedstawił konkretnych działań bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki. Sąd Najwyższy wyjaśnia, że wskazanie powyższych okoliczności jest niezbędne dla merytorycznej oceny skargi. Sąd musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło, według strony, do przewlekłości, na czym ona polegała, tzn. jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy stwierdza, że wniesiona w niniejszej sprawie skarga nie spełnia wymogów formalnych określonych w art. 6 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji. W myśl wskazanych wyżej regulacji prawnych, skargę niespełniającą tych wymagań sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

ł.n

[a.ł]